

Udskriftsdato: 21. december 2025

KEN nr 9223 af 22/03/2021 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - er handicap - ej medhold

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 20-6700

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - er handicap - ej medhold

J.nr. 20-6700

En ejerlejlighedsejer med et handicap var tildelt en fast handicapparkeringsplads på ejerforeningens private fællesvej. Parkeringspladsen var markeret med registreringsnummeret på ejerlejlighedsejerens bil påmalet asfalten.

Ejerlejlighedsejeren fik afslag på sin ansøgning om at opstille en nummerpladetavle ved handicapparkeringspladsen. Ingen af de andre handicapparkeringspladser i foreningen var markeret med en nummerpladetavle, og det var ved det bevaringsværdige byggeri ikke tilladt at opsætte privat skiltning.

To nævnsmedlemmer vurderede, at der var påvist faktiske omstændigheder, som gav anledning til at formode, at ejerlejlighedsejeren ved afslaget blev udsat for indirekte forskelsbehandling i strid med handicapdiskriminationsloven. Nævnsmedlemmerne vurderede også, at ejerforeningens afslag på ansøgningen om en nummerpladetavle var objektivt begrundet i et sagligt formål og nødvendigt for at opnå formålet i forhold til det bevaringsværdige byggeri. Ejerforeningen havde også løftet bevisbyrden for, at der var et rimeligt forhold mellem det ønskede saglige formål, og hvor indgribende forskelsbehandlingen var for klager. Med denne begrundelse stemte de to nævnsmedlemmer for, at ejerlejlighedsejeren ikke skulle have medhold i klagen.

Et nævnsmedlem vurderede, at ejerforeningen ikke havde pligt til at markere ejerlejlighedsejerens handicapparkeringsplads med en nummerpladetavle. Allerede af denne grund stemte dette nævnsmedlem for, at ejerlejlighedsejeren ikke skulle have medhold i klagen.

Ejerlejlighedsejeren fik derfor ikke medhold i klagen.

Den konkrete afgørelse

Klagen angår påstået forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med, at en ejerforening gav afslag på at opstille en nummerpladetavle på en handicapparkeringsplads.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Det var ikke i strid med handicapdiskriminationsloven, at den indklagede ejerforening gav afslag på at opstille en nummerpladetavle på klagers faste handicapparkeringsplads.

Sagsfremstilling

Klager har sygdommen hereditær spastisk paraplegi, som er en sjælden arvelig neurologisk sygdom, der forårsager fremadskridende spasticitet og svaghed i ben- og hoftemuskulatur. Hun har en gangdistance på 0 uden hjælpemidler og anvender rollatorstøtte uden for hjemmet.

Ved afgørelse af 22. august 2008 bevilgede klagers bopælskommune klager støtte til køb af hjælpemiddelbil. Klager har oplyst, at hun efterfølgende har købt en personbil uden tilskud fra kommunen, som bedre tilgodeser hendes behov. Klager har siden 2005 haft parkeringskort for personer med handicap.

Klager flyttede i juli 2019 ind i en ejerlejlighed i den indklagede ejerforening. Ejerforeningen har parkering på privat vej.

Inden sin indflytning fik klager ved mail af 7. marts 2019 fra ejerforeningens ejendomsadministrator svar på sin ansøgning om en handicapparkeringsplads ud for sin bolig:

”Kære [klager],

På vegne af bestyrelsen kan jeg med glæde meddele dig, at bestyrelsen godkender opstregningen af en handicapparkeringsplads ud for nr. [husnummer].

på følgende forudsætninger:

- Etablering (dvs. opstregning af parkeringsplads) sker for ejerens regning.
- Ejeren er ansvarlig for at pladsen nedlægges ved fraflytning (eller hvis f.eks. handicapskilt mistes). Fjernelse af opstregning sker ligeledes for ejerens regning.
- Der kan ikke opsættes en nummerpladetavle.

...”

Ved afgørelse af 24. juni 2019 fra klagers bopælskommune fik klager afslag på etablering af en handicapparkeringsplads på den private fællesvej efter servicelovens § 116, stk. 1, om hjælp til nødvendig boligindretning. Det fremgår af afgørelsen bl.a.:

”Vi har behandlet din sag og vurderer at du er omfattet af personkredsen, som kan bevilges hjælp efter servicelovens § 116. Vi vurderer også, at din kommende bolig er egnet som opholdssted. [Kommunen] er positiv indstillet mhp. at bevilge en handicapparkeringsplads med nummerpladetavle. Der er rettet henvendelse til ejerforeningen mhp. om de kan fravige fra deres skilteforbud i området i den konkrete sag. Der henvises til de gældende vedtægter, hvoraf det fremgår, at skilteforbud omhandler bebyggelsen, men ikke vejene. Ejerforeningen har ikke kunnet imødekomme henvendelsen, idet de ikke har givet tilladelse til opsætning af en nummerpladetavle.

Med baggrund i ejerforeningens beslutning i sagen må vi meddele dig afslag på din ansøgning med den begrundelse, at [kommunen] kun kan bevilge etablering af

handicapparkeringsplads, såfremt denne kan påføres en nummerpladetavle mhp. at sikre at pladsen altid er til din disposition. ”

Ved brev af 4. juli 2019 skrev kommunens sagsbehandlende fysioterapeut til klager:

”Kære [klager]

Jeg har modtaget din besked om, at bestyrelsen for Ejerforeningen, [navn], vil give tilladelse til at der påføres nummerplade oplysninger i asfalten på den markerede parkeringsplads. Jeg har forsøgt at ringe til dig efterfølgende.

Vi har drøftet sagen i terapeutgruppen, og jeg har forhørt mig hos Vej & Park.

Der er bred enighed om, at nummerpladeoplysninger i asfalten ikke er en gangbar løsning som kan sikre, at parkeringspladsen altid er til din disposition. Såfremt andre vælger at benytte pladsen på trods af markeringen, vil myndigheder eller du/andre ikke have mulighed for at håndhæve ejerforholdet, da man ikke kan se, hvad der står anført under bilen. Om vinteren vil der ligeledes være risiko for at sne vil utydeliggøre markeringen helt eller delvist, og

andre vil ikke kunne se, at pladsen er forbeholdt en specifik bil.

Vi fastholder derfor vores afgørelse fra d. 24.06.2019”

Klager har oplyst, at hendes faste parkeringsplads er markeret med registreringsnummeret på hendes bil i asfalten. Klager betalte selv for denne markering.

Klager har også oplyst, at hun klagede over kommunens afgørelse, og at Ankestyrelsen har truffet afgørelse om, at kommunen ikke kunne afvise etablering af en handicapparkeringsplads med henvisning til, at der ikke kan opsættes en nummerpladetavle. Klager har også oplyst, at Ankestyrelsen meddelte i sin afgørelse, at styrelsen ikke har kompetence til at afgøre, om ejerforeningens afvisning af en nummerpladetavle er i strid med diskriminationsreglerne på handicapområdet, og at klager ville kunne indbringe dette spørgsmål for Ligebehandlingsnævnet. Afgørelsen fra Ankestyrelsen er ikke forelagt for nævnet.

Klager har endvidere oplyst, at hun efterfølgende har fået refunderet sit udlæg til markering af parkeringspladsen med registreringsnummeret i asfalten.

Klagen blev modtaget i Ligebehandlingsnævnet den 3. februar 2020.

Klager har ikke fremsat krav om tilkendelse af et bestemt godtgørelsesbeløb.

Den 9. marts 2020 skrev klager til formanden for ejerforeningen:

”Kære [formandens navn]

Vedr. Min handicapplads på [vejnavn].

Jeg vil meget gerne tale med dig igen om etablering af en handicapnummerplade tavle på min parkeringsplads på [vejnavn]. [Kommunen] bad mig anke deres eget afslag på betaling for pladsen, som var begrundet med, at jeg ikke kunne få tilladelse til en nummerpladetavle. Den sag har jeg vundet og Ankestyrelsen meddeler, at jeg har krav på pladsen, men at de ikke kan afgøre, om ejerforeningens afvisning af opsætning af nummerpladetavle er i

strid med diskriminationsreglerne på handicapområdet. Det er derimod et spørgsmål for Ligebehandlingsnævnet.

Jeg er meget glad for vores nye lejlighed, som med mit handicap er perfekt for os, men jeg har desværre nogle problemer med P-Pladsen. Senest en håndværker, som var kørt ind over pladsen og jeg derfor havde store problemer med at få min nye rollator ind i mit bagagerum på bilen. Der var en ergoterapeut fra [kommunen] til stede, der netop skulle tjekke, hvordan jeg kunne klare min rollator ved udgang fra og til lejligheden og spadseregang alene uden hjælp. Den pågældende håndværker mødte jeg senere samme dag og han sagde straks, at han var meget ked af det, men han kunne ikke se, at det var en handicapplads, når min bil holdt på pladsen, da der ikke var noget skilt. Hvilket jeg jo kun kunne give ham ret i.

Derfor må du meget gerne ringe mig og, når du har tid. Jeg vil være meget glad, hvis vi kan klare det, uden at det skal behandles yderligere i Ligebehandlingsnævnet som en klagesag.

Jeg har en tidsfrist i Ligebehandlingsnævnet den 20. marts, så jeg vil meget gerne tale med dig snarest muligt. Jeg kan træffes om aftenen på min mobil [telefonnummer] med undtagelse af i dag.

Mange venlige hilsner

[Klager]”

Hertil svarede formanden for ejerforeningen ved mail samme aften:

”Kære [klager],

Vi kan desværre ikke imødekomme dit ønske om opsætning af en nummerpladetavle, hvilket allerede blev meddelt, da den oprindelige tilladelse til opstregning af pladsen blev givet. Der er ikke givet tilladelse til opsætning af en nummerpladetavle ved nogle af de andre handicappladser i [ejerforeningen], og du er derfor ikke blevet forskelsbehandlet, hvad dette angår. Tværtimod har du allerede modtaget positiv forskelsbehandling, idet bestyrelsen har givet tilladelse til at male din bils registreringsnummer på asfalten.

Mvh på bestyrelsens vegne

[Formandens navn]”

Indklagede har for nævnet fremlagt ejerforeningens vedtægter fra 1970. Det fremgår af vedtægternes §§ 8 og 15:

”8.

...

Ejerlejlighedsejerne må ikke foretage ændringer, reparationer eller maling af ejendommens ydre eller ydersiden af vinduernes træværk, eller lade opsætte

skilte, reklamer m.v. uden bestyrelsens skriftlige samtykke.

...

15.

...

Generalforsamlingen træffer beslutning ved simpel stemmeflerhed efter fordelingstal.

Til beslutning om væsentlig forandring af fælles bestanddele og tilbehør eller om salg af væsentlige dele af disse eller ændringer i denne vedtægt kræves dog, at forslaget har været på dagsordenen, og at 2/3 af de stemmeberettigede efter fordelingstal stemmer herfor. Er 2/3 af de stemmeberettigede efter fordelingstal ikke til stede på generalforsamlingen, men forslaget vedtages med 2/3 af de tilstedeværende stemmer, afholdes en ny generalforsamling

inden 3 uger, og på denne kan forslaget vedtages med 2/3 af de afgivne stemmer uden hensyn til, hvor mange der har givet møde.

...”

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at ejerforeningens afvisning af opsætning af en nummerpladetavle er i strid med diskriminationsreglerne på handicapområdet.

Begrundelsen for kommunens bevilling af handicapparkeringsplads er, at klager har en sjælden arvelig progressiv sygdom, som betyder, at hun med tiden vil komme til at gå endnu dårligere og formentlig kommer til at benytte en kørestol.

Klager går med to stokke og en rollator. Hun går meget langsomt og kan ikke gå ret langt.

Klager har i sit kørekort krav om automatgear. Hun har en stående bevilling af en kørestol fra sin bopælskommune. Hun ønsker at vente med at få en kørestol, da hun vil klare sig uden så længe som muligt. Hun går til handicaptræning og fysioterapi, Restorative Yoga og varmtvandsgymnastik.

I forbindelse med at klager flyttede ind i ejerlejligheden, søgte hun ejerforeningens bestyrelse om en handicapparkeringsplads på vejen. Hun fik den bevilget, men den måtte ikke etableres med en nummerpladetavle.

Der er i ejerforeningens vedtægter forbud mod skiltning på bygningerne, hvorimod skiltning ved vejen ikke er nævnt.

Som klager læser vedtægternes § 8, vedrører forbuddet kun skiltning på ejendommenes ydre og ikke de tilhørende veje.

Vedtægterne, der er fra 1970, er fra en anden tid med færre biler på vejene og uden det samme behov for parkeringspladser som i dag. Det var næppe en nummerpladetavle til en handicapparkeringsplads, der var i tankerne, da bestemmelsen blev skrevet.

I denne sag vil det være klagers bopælskommune og ikke ejerlejlighedsejeren, der i givet fald vil opsætte nummerpladetavlen.

Årsagen til kommunens afslag på at betale for en handicapparkeringsplads var, at en nummerpladeoplysning i asfalten ikke er en gangbar løsning, som kan sikre, at parkeringspladsen altid vil være til klagers disposition. Såfremt andre vælger at benytte pladsen til trods for markeringen, vil det ikke være muligt at håndhæve ejerforholdet, da man ikke kan se, hvad der står anført under bilen.

Flere af klagers medpatienter har benyttet sig af muligheden for at kontakte politiet, når deres handicapparkeringsplads med nummerpladetavle på offentlig vej er blevet optaget af en anden bil.

Den private fællesvej er efter normal arbejdstid fuldt optaget af parkerede biler. Det eneste, klager ønsker, er at være sikker på at kunne få adgang til sin lejlighed ved at parkere i en for klager mulig gåafstand til sin bolig.

Påmaling af registreringsnummeret på asfalten har vist sig ikke at være en holdbar løsning. Klager har været udsat for, at andre har parkeret på pladsen. Da der særligt om aftenen ikke er pladser til rådighed på vejen, kan klager ikke komme af med sin bil, men må finde en plads på en sidevej. Dette medfører, at klager må gå langt fra sin bil til lejligheden.

Handicapparkeringspladsen er syv meter lang, så klager kan komme ind på den med sin bil, der på grund af sin størrelse kræver en lidt større vendeplads. Hun skal kunne få en rollator og på sigt en kørestol ud af bagagerummet.

En beboer i ejerforeningen mener desværre, at klager ikke har ret til en plads, der er så lang. Vedkommende kører derfor ind over klagers parkeringsplads, så hun har svært ved at parkere. Vedkommende kører også så tæt på, at klager ikke kan hente sin rollator i bagagerummet. Herudover er der risiko for, at nedfaldne blade og sne vil utydeliggøre registreringsnummeret i asfalten, så andre bilister ikke kan se, at pladsen er forbeholdt en specifik bil. Hvis en anden bil benytter sig af pladsen, kan klager ikke komme ind til sin lejlighed.

Med en nummerpladetavle kan beboere og andre ikke betvivle, at der er tale om en handicapparkeringsplads, der er lovlig, og som skal respekteres i lighed med handicapparkeringspladser på offentlige veje.

Ejerforeningens boliger ligger som et U med tilkørsel fra og udkørsel til en offentlig vej med den private vej i midten med boligblokke på begge sider. Den boligblok, klagers lejlighed ligger i, ligger ud til den private vej, som også er den nærmeste parkeringsmulighed i forhold til klagers bolig. Havde hun købt en lejlighed i én af de blokke, der vender ud mod de offentlige veje, ville hun have fået sat en nummerpladetavle op.

Klager ønsker de samme muligheder i ejerforeningen, som hun ville have haft, hvis hendes handicapparkeringsplads skulle etableres på én af de øvrige veje. Vedtægterne må være ens for alle beboere, uanset hvilken vej, det drejer sig om.

Det fremgår af færdselslovens § 92, stk. 3, at når særlig tungtvejende hensyn taler herfor, kan vejmyndigheden efter stk. 1 træffe bestemmelse om at en parkeringsplads skal reserveres til et eller flere bestemte køretøjer, som anvendes af en person med et handicap. Stk. 1 omhandler - med reference til Lov om Private Fællesveje – Kommunalbestyrelsen som vejmyndigheden for en privat fællesvej.

Der er tale om et generelt spørgsmål, som er relevant for alle personer med handicap med bopæl på privat vej, som får behov for en handicapparkeringsplads.

Der er tre handicapparkeringspladser på hele den private fællesvej. Den ene parkeringsplads har ligesom klagers plads fået malet registreringsnummeret i asfalten. Den sidste handicapparkeringsplads er anonym og kan derfor bruges af alle med et handicapskilt.

Indklagede har oplyst, at ejerforeningen består af en bevaringsværdig parkbebyggelse. Bestyrelsen tillader derfor ikke, at der opsættes privat skiltning noget sted i bebyggelsen, hvilket vil sige på ydersiden af bygninger eller i parken.

Bestyrelsens opfattelse af ordlyden af vedtægternes § 8 er, at forbuddet mod at opsætte skilte gælder for ejerforeningens fællesarealer, dvs. både bygninger, park- samt vejareal.

Det falder derfor inden for bestyrelsens kompetenceområde at vedtage regler for opsætning af skiltning på fællesarealerne.

Bestyrelsen har vedtaget en generel regel om, at ejere ikke kan opsætte skilte på fællesarealerne. Denne regel gælder for alle ejere i ejerforeningen med undtagelse af fem butikker.

Afslaget til klager er givet på baggrund af denne regel. Klager er derfor blevet behandlet som enhver anden ejer i ejerforeningen.

Handicapparkeringspladsen er opstregt på foreningens private fællesvej, og opsætning af en nummerpladetavle ville ligeledes være på foreningens private fællesareal.

Foreningen har ikke givet tilladelse til opsætning af nummerpladetavle ved de to andre handicappladser, som er opstregede.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Ligebehandlingsnævnet behandler klager over forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet efter lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap (handicappediskriminationsloven).

Det fremgår af handicapdiskriminationsloven, at ingen må udsætte en anden person for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af dennes handicap. Forbuddet mod forskelsbehandling gælder for al offentlig og privat virksomhed på alle områder i samfundet. Forbuddet gælder dog ikke for udøvelse af aktiviteter af rent privat karakter.

Der foreligger direkte forskelsbehandling, når en person på grund af dennes handicap behandles ringere, end en anden person bliver, er blevet eller ville blive behandlet i en tilsvarende situation.

Der foreligger indirekte forskelsbehandling, hvis en tilsyneladende neutral bestemmelse, betingelse eller praksis vil stille personer med handicap ringere end andre personer.

Det følger af handicapdiskriminationslovens forarbejder, at vurderingen af lovens anvendelsesområde skal tage udgangspunkt i begrebet handicap i forskelsbehandlingsloven (lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet mv.).

Begrebet "handicap" i forskelsbehandlingsloven og det bagvedliggende EU-direktiv fortolkes i overensstemmelse med EU-Domstolens og Højesterets praksis.

Handicapbegrebet inden for arbejdsmarkedet omfatter herefter langvarige begrænsninger som følge af bl.a. fysiske, mentale eller psykiske skader, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre den berørte person i fuldt og effektivt at deltage i arbejdslivet på lige vilkår med andre arbejdstagere. Også funktionsbegrænsninger af denne karakter, som skyldes en helbredelig eller uhelbredelig sygdom, kan være omfattet.

Der henvises bl.a. til EU-Domstolens domme af 11. april 2013 i sagerne C-335/11 og C-337/11 (Ring og Werge), 1. december 2016 i C-395/15 (Daouidi) og 9. marts 2017 i C-406/15 (Milkova) samt Højesterets domme af 22. november 2017 i sagerne 300/2016 og 305/2016 trykt i UfR2018. 830H og UfR2018. 853H.

I sager om forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet må nævnet på den baggrund foretage en vurdering af, om en skade eller sygdom konkret har medført sådanne langvarige funktionsbegrænsninger, at den berørte person er forhindret i at fungere på lige vilkår med andre personer i en tilsvarende livssituation. Ved denne vurdering vil indholdet af fremlagte lægejournaler, kommunale akter, skoleudtalelser mv. indgå.

Klager skal godtgøre, at hun på tidspunktet for den påståede forskelsbehandling havde et handicap i lovens forstand.

Klager er diagnosticeret med sygdommen arvelig spastisk paraplegi, der forårsager fremadskridende spasticitet og svaghed i ben- og hoftemusculatur. Hun har en gangdistance på 0 uden hjælpemidler og anvender rollatorstøtte uden for hjemmet.

På denne baggrund er det godtgjort, at klager har et handicap omfattet af handicapdiskriminationsloven.

Klager er tildelt en fast handicapparkeringsplads på ejerforeningens private fællesvej. Parkeringspladsen er markeret med registreringsnummeret på klagers bil påmalet asfalten.

Klager har fået afslag på sin ansøgning om at opstille en nummerpladetavle ved handicapparkeringspladsen. I afslaget til klager har ejerforeningen henvist til, at ingen af de andre handicapparkeringspladser i foreningen er markeret med en nummerpladetavle.

Den indklagede ejerforening har over for nævnet oplyst, at der er tale om bevaringsværdigt byggeri, hvor det ikke er tilladt at opsætte privat skiltning med undtagelse af fem butikker. Indklagede har henvist til foreningens vedtægter og til bestyrelsens kompetence til at vedtage regler og give tilladelse.

Det fremgår af ejerforeningens vedtægter § 8, at ejerlejlighedsejerne ikke må lade opsætte skilte uden bestyrelsens skriftlige samtykke.

Handicappediskriminationsloven indebærer ikke en pligt til rimelig tilpasning.

Det følger af handicappediskriminationslovens forarbejder, at der ikke med forbuddet mod forskelsbehandling stilles krav om rimelig tilpasning, og at der ved rimelig tilpasning forstås, at tilbud og ydelser tilpasses, således at enkeltpersoner med handicap kan benytte tilbuddene eller have samme udbytte af ydelserne som andre.

To medlemmer udtaler:

Den indklagede ejerforening har tildelt en fast parkeringsplads til beboere, der er visiteret til et handicap-skilt, og disse pladser kan være markeret med bilernes registreringsnummer påmalet asfalten. Ejerforeningen afslår opsætning af skilte, herunder nummerpladetavler.

Uanset at handicappediskriminationsloven ikke indebærer en ret til rimelig tilpasning for enkeltpersoner, vurderer vi, at den tilsyneladende neutrale praksis med at afslå opsætning af skilte, kan stille personer med handicap i form af gangbesvær ringere end andre, herunder i forhold til at sikre, at en fast tildelt handicapparkeringsplads altid vil være til rådighed for den pågældende beboer.

Hvis en person, der anser sig for krænket, påviser faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der er udøvet forskelsbehandling, påhviler det modparten at bevise, at der ikke er sket ulovlig forskelsbehandling.

Idet den indklagede ejerforening har henvist til forbuddet mod at opsætte skilte, vurderer vi, at der er påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at klager ved afslaget blev udsat for indirekte forskelsbehandling i strid med handicappediskriminationsloven.

Det påhviler derfor indklagede at bevise, at der ikke er tale om ulovlig forskelsbehandling.

Forskelsbehandling er ikke i strid med forbuddet, når den er objektivt begrundet i et sagligt formål, er nødvendig for at opnå formålet, og der er et rimeligt forhold mellem det ønskede mål, og hvor indgribende forskelsbehandlingen er for den eller dem, som bliver stillet ringere.

Vi vurderer, at den indklagede ejerforenings afslag på klagers ansøgning om en nummerpladetavle er objektivt begrundet i et sagligt formål og nødvendigt for at opnå formålet i forhold til det bevaringsværdige byggeri.

Ejerforeningen har i overensstemmelse med fast praksis tildelt klager en fast handicapparkeringsplads med ekstra længde til at få sin rollator ind og ud af bilen. Ejerforeningen har tillige givet klager mulighed for at markere parkeringspladsen og at male bilens registreringsnummer på asfalten.

Ejerforeningens skiltepolitik er begrundet i hensynet til den bevaringsværdige parkbebyggelse. Dette hensyn finder vi mere tungtvejende end den gene, der påføres klager i form af, at der kan være risiko for, at handicapparkeringspladsen ved løvfald og snefald ikke altid vil være synlig for andre bilister.

På den baggrund vurderer vi, at den indklagede ejerforening har løftet bevisbyrden for, at der er et rimeligt forhold mellem det ønskede saglige formål, og hvor indgribende forskelsbehandlingen er for klager.

Med denne begrundelse stemmer vi for, at klager ikke skal have medhold i klagen.

Et medlem udtaler:

Jeg vurderer, at den indklagede ejerforening ikke har pligt til at markere klagers handicapparkeringsplads med en nummerpladetavle.

Allerede af denne grund stemmer jeg for, at klager ikke skal have medhold i klagen.

Klager får derfor ikke medhold i klagen.

Retsregler

Afgørelsen er truffet efter følgende bestemmelser:

Lov om Ligebehandlingsnævnet

- § 1, stk. 1, og stk. 5, om nævnets kompetence
- § 9, stk. 1, om klagebehandling
- § 12, stk. 1, om klagebehandling

Handicapdiskriminationsloven

- § 2, om lovens anvendelsesområde
- § 3, om lovens anvendelsesområde
- § 5, stk. 1-3, om forbud mod forskelsbehandling
- § 7, om undtagelser fra forbuddet mod forskelsbehandling
- § 10, om delt bevisbyrde